

Példát adok, és példaképektől tanulok

Beszélgetés Tamás Orsolya csíkfalusi tanárnővel

– Orsi, kérlek, mutatkozzál be, mesélj egy kicsit gyerekkorodról!

– Tamás Orsolyának hívnak, 26 éves vagyok. Csíkszere-dában születtem, ott nőttem fel, ott iskoláztam és onnan kerültem Csíkfaluba, ahol már négy éve tevékenykedem délutáni foglalkozások keretén belül, tanárként. Négyéves voltam, amikor eldöntöttem, hogy óvó néni szeretnék lenni. Igaz, időközben még más szakmák is megtetszettek, amiket az „óvónéniskedés” mellett szerettem volna végezni kiskoromban, mint például az állatorvos, dinócsont-kutató, színész. Mindezek az érdekes szakmák mellett, ami mindig bennem volt, az az, hogy gyermekekkel foglalkozhassak, így, amikor 8. osztályban dönteni kellett a középiskolával kapcsolatban, igyekeztem úgy választani szakot, hogy könnyen tudjak onnan tanítóképzőre menni. Sajnos, abban az évben, amikor kezdtem volna a középiskolát, nem indult Udvarhelyen tanítóképző szak (Udvarhelyet nem tartottuk olyan idegennek a családban, mert a testvérem és az unokatestvérem is oda jártak középiskolába), ezért másat kellett válasszak. Így kerültem a csíkszere-dai Márton Áron Főgimnáziumba, filológia szakra.

– Ismertél környezetekben, az iskolában még más gyimesi vagy moldvai származású embereket, gyerekeket?

– A gimnázium azért is volt meghatározó tényezője a Moldvában való tanításomnak, mert volt egy gyimesi osztálytársam, aki tanított nekünk moldvai táncot, amikor a maturandusunkra készültünk. Akkor találkoztam először a csángó kultúrával.

– Egyetemi tanulmányaidat Kolozsváron végezted...

– A középiskola után a Babeş–Bolyai Tudományegyetem óvó- és tanítóképző szakán folytattam tanulmányaimat. Másodéves voltam, amikor az unokatestvérem elkezdett dolgozni a Moldvai Csángómagyar Oktatási Programban. Ugyanebben az évben, az egyik egyetemi tanárnő szervezett egy kirándulást Moldvába, ahová én is elmentem. Ezek a történések mind felkeltették az érdeklődésemet, s miután végeztem az egyetemmel, én is elkezdtem dolgozni a programban.

– Milyen emlékeket őrzöl az első csíkfalusi napokról, hétről? Emlékszel, hogy milyen gondolatok jártak akkoriban a fejedben? Visszatekintve, milyen volt az akkori Orsi?

– 2017 szeptemberében kezdtem a tanítást Csíkfaluban. Érdekes volt a kezdés, mert akkor újították fel a házat, és

Tamás Orsolya tanítványaival a Csengő vers nevű rendezvényen
az első két hétben csak egy szoba volt használható, ezért a tanítást is nehezen, kicsit később tudtuk elkezdeni. Szerencsém volt, mert a kolléganő, akivel kezdtem, már az előző évben is ott volt, és ismerte a gyerekeket, a gyermekek pedig ismerték őt, ezért nem azzal kellett kezdeni, hogy összeszedjük azokat, akiket majd kell tanítsunk. Neki köszönhetően a gyermekekkel való ismerkedés is könnyen ment, hamar megszoktak. A befogadásom és a bizalom kölcsönös kialakulása azonban később, csak a második évben történt meg, és azóta fokozatosan erősödik. A gyerekekkel az első találkozások érdekesek voltak számomra. Új voltam ott, senki nem ismert, és természetesen a nagyobb gyerekek lelkesen belevágtak a „tegyük próbára az új tanító néni” programba. Most már tudják, hogy mit lehet, és mit nem lehet nálam. Akkoriban mint frissen végzett, kezdő pedagógus kezdtem munkámat, igyekeztem bevetni minden, az egyetemen megtanult pedagógiai elvet. Nem mondom, hogy könnyű volt, viszont nagyon sokat fejlődtem. Mivel az állami iskolában is tanítottam, megtapasztalhattam az iskolában a keretek, elvárások közé zárt, és a délutáni oktatásban a szabadabb tanítást is. Jó volt az iskolában is dolgozni (ott csak két évet töltöttem), mert könnyen össze tudtam kapcsolni az ott tanultakat azzal, amit a magyar házban tanultunk, könnyebben el tudtam mélyíteni az anyagot, az új információkat. Visszatekintve az akkori énemre, elmondhatom, hogy én

is nagyon sokat fejlődtem. Akkoriban, határozatlan voltam, mindenért aggódtam, hogy vajon jól tanítok-e, vajon helyesen döntök-e. Ma már teljesen nyugodtan intézem a dolgaimat, nem aggódom sokat azon, hogy vajon helyesen teszem-e, amit teszek, mert látom, hogy a gyermekek fejlődnek és tanulnak. Látom, hogy szeretnek magyar órára járni, mind a 3 éves, mind a 18 éves, és ez hatalmas megkönnyebbülés számomra, mert ez azt jelenti, hogy nem az ösztöndíjért jönnek, hanem azért, mert tényleg érdekli őket.

– *Hogyan alakult a faluval való viszonyod?*

– Annak ellenére, hogy nem sokat tudtam ezelőtt a csángókról, elmondhatom, hogy sikerült megszeressem őket, s a falut, ahol tanítok. Az emberek nagyon befogadóak, és hamar befogadtak. Nekem is sikerült hamar átvenni szokásaikat, beszédüket. Igaz, amikor Csíkszeredában vagyok, nem kezdek el „csángósul” beszélgetni, a két világ nem folyik teljesen össze bennem. Nem is lehet szerintem a két világot összemosni, mert az egyikben a példakép szerepét töltöm be, akihez sok problémával fordulnak az emberek, viszont Csíkszeredában én vagyok az, aki a példaképektől tanul, én fordulok a szüleimhez bizonyos problémákkal.

Örülök, hogy négy éve Csíkfaluba kerültem. Nagyon szeretem a falut. Kedvesek az emberek, jó a nyelvallapot, hűek a szokásaikhoz. A fiatalabb generáción érezhető a nyelv- és kultúraváltás, de szerencsére nem olyan erősen, hogy probléma legyen. Úgy vagyok vele, hogy én a tölem telhető legtöbbet megteszem, hogy lassítsam ezt a folyamatot. Nem gondolok arra, hogy mi lesz a továbbiakban, hogy teljesen elrománosodnak-e vagy sem. Most, amit tudok, megteszem, és bízom a tanítványaimban, hogy látják, ez az egész magyar oktatás értük van, a kultúrájukért, és remélem, majd ők is

fogják küldeni a gyermekeiket magyar órára. Számomra fontos az, hogy a gyermekek ne azért jöjjenek magyar órára, mert otthonról kötelezik, hanem azért, mert ők szeretik, ők akarnak jönni.

– *Biztos sok szép emléked van az elmúlt évekből. Meséld el egyet!*

– Rengeteg szép emlékem van, nem is tudnám felsorolni őket. A gyermekekkel minden pillanat érdekes, vicces. Nincs olyan emlék, amit külön kiemelnék, talán az, amikor legelőször az úton nekem szaladtak, hogy megöleljenek. Akkor éreztem, hogy elfogadtak, befogadtak. A szomszédasszonyommal van egy vicces emlékem. Egy kicsi kölyökkutya szokott a magyar házhoz, adtam neki enni, ezért sokszor járt hozzánk. Egyik este ájtott a szomszédasszony, akitől akkoriban hordtuk a vizet (az első évben, amikor odakerültem, a szomszédból hordtuk a vizet, mert a hidrofór el volt romolva, és nem ezért nem volt a házban víz), meglátta a kutyát, és ennyit mondott: „Milyen szép cinka cenkétek van!” A mondat első felét értettem, viszont a „cinka cenke” szavakra nem tudtam, mit reagáljak. Visszakérdeztem, hogy mink van, amikor elmagyarázta másképp. Akkor tanultam meg a cinka (kislány) és a cenke (kutyakölyök) csángós szavakat.

– *Milyen tanácsot adnál annak, aki majd a helyedbe lép?*

– Sokat változtam, sok mindent tanultam. Ha valaki a helyembe jönne, akkor azt tanácsolnám neki, hogy legyen határozott, kitartó és türelmes. Nagyon könnyen lehet dolgozni a gyermekekkel, ha türelmesek vagyunk velük. Igaz, mindezek mellett, szeretni is kell a gyermekekkel foglalkozni, nem csak odamenni, kiabálni és szigorúan foglalkozni velük. Úgy csak elmegy a kedvük az egész magyar tanulástól.

ELŐFIZETŐK

ROMÁNIA

ADAM VALERIAN – Marosvásárhely; ANTAL ISTVÁN – Székelyudvarhely; BAJNA GYÖRGY – Gyergyószentmiklós; BÁLINT MÓZES – Székelyudvarhely;
CSISZÉRE IMRE CSABA – Csíkszereda; CORNEL CADAR – Iași; DANIÁ ION – Bákó;
FORRAI TIBOR – Homoródszentpál; FÜLÖP LAJOS – Székelykeresztúr;
ISTÓK GYÖRGY – Klézse; ISTOC MIHAI – Klézse; KAKAS ZOLTÁN – Sepsiszentgyörgy; KISS MIKLÓS – Csíkszereda; KONSZA VILMOS – Sepsiszentgyörgy;
KOVÁCS ISTVÁN – Sepsiszentgyörgy; KÜRTI JENŐ – Marosvásárhely; LÉSTYÁN SÁNDOR – Kézdivásárhely;
PÉNTEK JÁNOS – Kolozsvár; ROBU ALEXANDRU – Kolozsvár; SEPRÓDI JÓZSEF – Dicsőszentmárton; SÓGOR CSABA – Csíkszereda;
TAMÁS KLÁRA – Csíkszereda; TÁNCZOS VILMOS – Kolozsvár; TIMÁR KARINA – Kolozsvár; VITOS LÁSZLÓ – Csíkszereda

MAGYARORSZÁG

ANGER OTTÓ BÉLA – Szeged; BITTMAN KÁROLY – Zirc; CSÓTI MÁRTA – Budapest; DEMSE MÁRTON – Budapest; DÓSA GYULA – Szolnok;
Dr. ERDEI ANTAL – Gyöngyössolymos; ERDŐSINÉ KÉRY JUDIT – Budapest;
FELFÖLDI ELEK – Budapest; GÁTAY ISTVÁN – Devecser; GERGELYNÉ KOVÁCS MÁRIA – Budapest;
GYÖNGYÖSSY LAJOS – Budapest; Dr. GYURKOVITS KÁLMÁN – Mosdós; HÉJJ CSABA – Budapest; HORVÁTH JÓZSEFNÉ – Velence;
HUDÁK JÓZSEFNÉ – Szerencs; Dr. ISZLAI SÁNDOR – Berettyóújfalú; JÓZSA LÁSZLÓ – Tápiógyörgye; Dr. KÁLMÁN FLÓRA – Kecskemét;
KEÖVES FERENC – Páty; Dr. KÉRY SÁNDOR – Budapest; Ifj. KÉRY SÁNDOR – Budapest; Dr. KÓVÁRY GYÖRGY – Zirc;
KUKODA VILMOS – Zirc; MOLNÁR ALADÁR – Sopron; MUNKÁCSI GYÖRGY – Szolnok; NAGY JUDIT – Pécs;
PAPP DEZSÓ – Békésszentandrás; Dr. SURDY MIKLÓS – Budapest; SZAMOSI ELEMÉR – Budapest; SZEMES KÁLMÁN – Budapest;
TOST ATTILA – Sopron; UJVÁRI FERENC – Kiskőrös; VÁRKÖVI LÁSZLÓ – Vác; VERES PIROSKA – Vértessomlói; ZIRCI ORSZÁGZÁSZLÓ ALAPÍTVÁNY – Zirc

MÁS

Dr. DOBÓ ATTILA – Németország; Dr. DOBÓ TIBOR – Németország; FODOR ALBERT – USA; KISS ISTVÁN – USA; SZABÓ KRISTÓF IMRE – Németország

INTÉZMÉNYEK

ATCOM SZÖVETKEZETI TÁRSASÁG – Csíkszereda; BOD PÉTER MEGYEI KÖNYVTÁR – Sepsiszentgyörgy; Csíki SZÉKELY MÚZEUM – Csíkszereda
KÁJONI JÁNOS MEGYEI KÖNYVTÁR – Csíkszereda

21001
9 771224 535005